

ИМПЕРАТРИЦАТА НА СЛЪНЦЕТО

ИЪН МАКДОНАЛД

ИМПЕРАТРИЦАТА НА СЛЪНЦЕТО

ЕВЪРНЕС | КНИГА ТРЕТА

Артлайн Студиос
София, 2017

IAN MCDONALD
EMPRESS OF THE SUN
copyright © 2014 Ian McDonald
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ИМПЕРАТРИЦАТА НА СЛЪНЦЕТО

Артлайн Студиос 2017

Всички права запазени.

Автор: Иън Макдоналд

Превод: © 2017 Петър Тушков

Редактор: Мартина Попова

Корица: Стефан Вълканов

Предпечат и печат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1612

жк. Лагера, ул. „Плиска“ №54

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-103-3

На Инид

Ярка точка светлина. В миг точката експлодира до диск. Дискът от светлина се превърна в кръг от чернота: нощно небе. От свършената окръжност нощно небе излезе въздушен кораб, бавен, огромен, великолепен. Витловите му двигатели бучаха. Порталът на Хайзенберг потрепна и се затвори зад него.

– Вуум – прошепна Еверет Синг, като премигна в дневната светлина на новата Земя.

Оттегли пръст от екрана на Инфундибулума. Поредният Скок на Хайзенберг, поредната вселена.

Мостикът на въздушния кораб *Евърнес* запищя от сигнализиращите аларми. Забляскаха жълти светлини. Зареваха тръби. Зазвъняха звънци, закрещяха клаксони. *Опасност от сблъсък, опасност от сблъсък*, тътнеше механичен глас. Зрението на Еверет се проясни в същия миг, когато това се случи и на останалата част от екипажа. И видя...

– Атланта, Дънди и Пресвети Пио – прошепна Майлс О’Рахили Лафайет Шарки, отговорникът по товарите на въздушния кораб.

Обичайният му източник на цитати беше Библията, по-специално Старият завет. Разполагаше със стих за всякакви случаи. Когато обаче призоваваше светците от старата си родина, Конфедерацията, нещата бяха сериозни.

...дървета. Дървета пред тях. Дървета под тях. Дървета в лицата им. Дървета, които протягаха смъртоносните си, убийствени клони към тях. Дървета навсякъде. А *Евъ̀рнес* забиваше нос в тях.

– Това е... Това не трябваше да се случва – каза Еверет, парализиран от шока зад работната си станция на мостика. – Скокът... изчислих го така, че...

– Сен! – изрева капитан Анастейзия Сиксмит. В един момент си стоеше пред големия панорамен прозорец, заела обичайната си поза, облечена в бричовите и ботушите си за езда, с вдигната яка на ризата, сключила ръце зад гърба си, а над нея се простираха меките, копринени звезди на Земя 1. В следващия се взираше в корабокрушение, което я удряше право в лицето. – Изправи ни!

– Заела съм се! – извика осиновената ѝ дъщеря. Сен Сиксмит беше слаба като дребна състезателна хрътка, бледа като виелица, но пък бе пилотът на въздушния кораб *Евъ̀рнес* и сега хвърли всеки грам от незначителното си тегло върху лостовете за тягата. Еверет почувства как *Евъ̀рнес* потръпна, щом совалките на витловите двигатели се завъртяха в положение за вертикално издигане. Само че въздушните кораби са големи, дълги и трудно подвижни, и е необходимо време, много време, прекалено много време, за да ги накараш да променят курса си. – Хайде, хубавките ми доркас... хайде, любима...

Опасност от сблъсък, опасност от сблъсък, крещеше алармата. Имаше хакни акцент на ветровик.

– Накарайте тази врява да млъкне! – прогърмя гласът на капитан Анастейзия.

Шарки изключи алармената сигнализация, но предупредителните светлини продължиха да заливат мостика с подлудяващото си жълто мигане.

Няма да успеем, помисли си Еверет. *Няма да успеем*. Странно колко спокоен се чувстваше по въпроса. Когато е неизбежно, преставаш да се бориш и просто го приемаш.

– Мадам... Мамо... Не мога да изправа носа – извика Сен.

Капитан Анастейзия се обърна към Еверет Синг. Панорамният прозорец беше зелен, червен. Вселена от червено-зелено.

– Мистър Синг, Скок на Хайзенберг.

Еверет откъсна очи от хипнотизиращото, убийствено зелено през прозореца и ги насочи към скоковите контроли на Доктор Квантум, към айпада си. Числата нямаха никакъв смисъл. Никакъв. Стоеше замръзнал. Коефициент на интелигентност с размерите на планета, както веднъж бе казал баща му, а не знаеше как да постъпи. Изплашен и неспособен да направи нищо по въпроса.

– Аз... аз... трябва да изчисля...

– Не разполагаме с това време, мистър Синг.

– Скокът на сляпо може да ни отведе навсякъде!

– Измъкни ни от тук!

Шарки хвърли поглед към мониторите над главата си:

– Капитане, забиваме се в земята.

Мостикът се разтърси като уловен от божия ръка. Еверет се залови здраво за скоковата станция. Капитан Анастейзия се завъртя и блъсна силно в една от стените. Падна на пода с изкаран въздух. Сен се държеше за щурвала като плъх за парче дърво от потъващ кораб. *Евърнес* изпищя с нановъглероден скелет, усукан до пределно допустимата норма.

Корабното покритие се късаше с раздиращи крясъци. Еверет чуваше как мачтите се чупят една по една, подобно на кости. Дървесните клони се превръщаха в отломки на малки експлозии. Килът на кораба потрепери и се разнесе звук от разбиващ удар.

– Изгубихме един от двигателите – извика Шарки, заловил мониторите си. Гласът му прозвуча така, сякаш беше изгубил собствената си ръка.

Евърнес заора в хилядите клонки на горския покров. Зеленината надвисна пред панорамния прозорец. Стъклото му се взриви. През пролуката се промушиха копията на клони, които нанизаха мостика. Капитан Анастейзия се претърколи встрани, когато едно сцепено парче дърво посегна към нея. Сен се наведе под клон, прицелен право в главата ѝ. Мостикът се препълни с клечки и листа.

– Давам пълен назад! – изкрещя Сен.

Еверет се улови за дървената релса на скоковата си станция, щом *Евърнес* потръпна чак до гръбнака. Разнесе се необятен, извиващ, дращещ стон. Пронизващите клонови се поместиха с метър, не повече. Вибрацията разтърси Еверет до пломбите на зъбите му.

– Не мога да го помръдна! – извика Сен.

– Преустанови... витловите двигатели ще изгорят! – изкрещя капитан Анастейзия.

– Ако изобщо са ни останали такива – обади се Шарки.

Капитан Анастейзия освободи дъщеря си от руля:

– Мистър Синг, отведете ни обратно на Земя 1. По мой знак. Всички останали: подгответе се. Това или ще ни излекува, или ще ни убие.

– Не! – извика Сен, забелязала, че майка ѝ вдига ръка към бутона за изхвърляне на баласта.

– Хайде, богове и ангели – прошепна капитан Анастейзия. – Само този път.

Тя стовари ръка върху червения бутон. *Евърнес* се поклати щом от шпигатните му кранове започнаха да се изливат стотици тонове воден баласт. Въздушният кораб се изправи. Скелетът му простена като живо същество. Дървесните клонови се огъваха и чупеха. Разтърсване нагоре. Еверет чуваше как водата протича с тътен през крановете. Сигурно изглеждаше като десетки водопади. *Евърнес* издаде чудовищно скърцане и отново се поклати нагоре.

Клоните се откъснаха на свобода от мостика в дъжд от листа. Въздушният кораб се издигаше. Разнесе се драцене от метал, напрегнат отвъд поносимото. *Евъ̀рнес* се наведе странично, след което отново се изправи. Електричеството прекъсна. Наблюдателни екрани, монитори, контролни уреди, светлини, навигация, управление, комуникации. Доктор Квантум премигна и също изгасна.

Капитан Анастейзия вдигна ръка от бутона за изпускане на баласта. Водните струи престанаха да се изливат. Мълчанието беше абсолютно, злоещо.

– „Ето, дойде силен вятър от пустинята, та удари четирите ъгъла на къщата... и само аз се отървах да ти известя“ – цитира Шарки.

– Предпочитам да чуя статус на текущото ни състояние, мистър Шарки – каза капитан Анастейзия.

– Статус? – изрева един глас от спираловидното стълбище навън. – Ще ти дам статус! – Макхинлит, машинистът на кораба, нахлу устремно на мостика. По кафявото му лице се бореха няколко различни емоции едновременно. – Прецакани сме. Нали чухте онези големи дъвчещо-хрускащи шумове? Е, това бяха двигателите ни, докато изпадаха. Ето защо нямаме мощност. Паднаха всички прекъсвачи. А мен едва не ме нацели половин дърво. Седя там долу и гледам към въздух през поне шест различни дупки. Статусът ни, капитане? Какво ще кажете за прецакани, шамаросани и натъпкани в кофата за боклук?

Евъ̀рнес проскърца, пропадна с два метра и най-сетне застина. От клоните литнаха ярки птици във всички цветове на дъгата. Еверет осъзна, че не бяха птици. Тези ярки цветове не бяха пера.

– Къде сме? – попита той.

Капитан Анастейзия се завъртя вихрено към него. Черното ѝ лице бе потъмняло от гняв. Очите ѝ блестяха твърдо. Ноздрите ѝ помръдваха и дъвчеше устна. Изчакваше ядът ѝ да отмине поне малко, за да проговори възпитано.

– Мислех, че знаеш, мистър Синг. Мислех, че знаеш всичко.

Лицето на Еверет пламна от срам. Почувства задавяне в гърлото и надигане в стомаха. Изгарящо усещане зад очите, в главата, в ушите. Срам, но и гняв. Не беше честно. Вината не беше негова. Беше изчислил правилно. Правилно. Не допускаше такива грешки. Не допускаше каквито и да е грешки. Имаше нещо нередно с този свят. Това бе единственото обяснение. Искаше да ѝ изкрещи в отговор, че той не допуска грешки, че вината е колкото негова, толкова и нейна. Затрепери от яд. Думите го изгаряха. Капитан Анастейзия се обърна към останалия екипаж:

– Да откачим кораба и да го спуснем, след което се заемаме отново да го приведем в хакни-тип-топ изправност.

2

Екипажът беше в товарното помещение и се екипираше за спускането. Капитан Анастейзия подръпна алпинисткия колан на Еверет, провери закопчалките и катарамите по него. Еверет не можеше да срещне очите ѝ. Пораженията бяха навсякъде около екипажа. Обшивката на корпуса беше пронизана на поне шест места от нацепени клони като дървени копия. В машинното отделение на Макхинлит се бе появила цяла дървесна корона, гигантско коледно дърво, пронизало обшивката. С изключение на това, че листата му бяха червени и миришеха на нещо пикантно, наситено, познато, но убягващо на Еверет. Виждаше земята през дупката. Пътят до долу бе доста дълъг. Нановъглеродният скелет на *Евърнес* все още запазваше целостта си, но дори той не бе успял да понесе такъв удар, без да се увреди. Косите му подпори се бяха натрошили, мачтите бяха напукани и от тях се ронеха

люспи от нановъглерод; една цяла кръстата носеща конструкция се бе огънала и надвисваше заплашително над главата на Еверет. Гръбнакът бе оцелял. Ако гръбът на въздушния кораб се бе счупил, нямаше да имат никаква друга възможност, освен да го изоставят.

При удара *Евъ̀рнес* беше изгубил три от шестте си витлови двигатели. Носещите им греди се бяха прекършили, командните трасета и захранващите кабели се бяха откъснали като прекъснати нерви. Двигател номер две беше изпаднал, заедно с пилона, а на мястото му в корабния корпус зееше грозна рана. Лудото спускане на *Евъ̀рнес* през дърветата беше разпиляло совалките на двигателите на няколко километра, непрогледна, непознатата гора. Капитан Анастейзия организираше мисия за издирването им из горската територия, която се намираще на триста метра под тях. На този свят дърветата бяха йпо-високи и Еверет имаше чувството, че краката му не са толкова здраво залепени в сравнение с всяка друга Земя, която Еверет беше посещавал. По-слаба гравитация? Как изобщо се получаваше така? А и това слънце. Не се движеше правилно...

– Сен! – кресна капитан Анастейзия.

Гласът на Сен се разнесе някъде отгоре:

– Само да сложа някакви дрешки.

Момичето се спусна по въжето от пътеката горе при гръбнака на кораба чак до пода на товарното отделение. *На това му се казва поява*, помисли си Еверет. *Евъ̀рнес* беше направил скок от оксфордската зима на Земя 1 в тропически жега и влажност, така че всички се бяха облекли подходящо: Макхинлит беше смъкнал горната част на оранжевите си работни дрехи, привързал ръкавите им около кръста си. Потникът му разкриваше впечатляващи плочки и доста розови белези от зараснали рани по кафявата му кожа. Шарки беше зарязал шлифера в полза на бяла риза без ръкави. Носеше двете пушки в кобури, направо през гръба си. Капитан Анастейзия имаше слабо и

мускулесто тяло. Тя носеше клин, стигащ под коленете, и тесен потник. Еверет си оставаше увит в зимните пластове на собствените си дрехи. Прикриваха угризенията му. Нямаше правото да ѝ излага тяло на показ, да позволява на ѝ слънцето да огрява кожата му.

Дрешките на Сен за топло време прикриваха точно толкова, колкото можеше да ѝ се размине. Корабни обувки с гумени подметки, ръгби чорапи, работни ръкавици, златисти къси шорти, силно изрязана, плътно прилепнала блузка и лента за главата, която да държи под контрол лудата ѝ бяла афро прическа.

– Върви да се облечеш! – кресна отново капитан Анастейзия.

Сен мина дефилиращо покрай втората си майка с предизвикателно подмятане на глава. Макхинлит прехапваше устни и опитваше да не се размее с пълен глас. Докато Сен пристягаше алпинисткия си колан отпрати бърза усмивка към Еверет. Подейства му като слънце по лицето. Казваше му: *Всичко е наред. И ти си си наред, оми, приятели до гроб.*

– Ще прибираме ли тези двигатели, или какво? – каза тя, след което просто направи крачка в отвора на товарния шлюз, удари управлението на китката си и изчезна с радостен вик в дълбокия океан от листа под себе си.

– Сен, не знаем дали там... – изрева капитан Анастейзия. – Проклето момиче – тя скочи след дъщеря си.

Макхинлит, а после и Шарки, я последваха и лебедките на въжетата им запищяха. Еверет проследи как се спускат между клоните, докато най-сетне ги изгуби от поглед в листата. Всичко щеше да бъде наред. Точно това му беше казала малката усмивка на Сен, само на него. Момчето пристъпи в празнотата на шлюза и почувства внезапното подръпване, щом лебедката пое тежестта му.

Червени листа и хаос от клони под него. Над него – туловището на *Евърнес*. Еверет изпусна със вик от болка и срам. Като дете беше гледал стар документален филм

за един кит – уловен, убит, довлечен до плаващ завод, за да му бъде свалена китовата мас. Плака, преди да заспи и след като се събуди. Майка му внимателно беше обяснила – че това е стар документален филм; че вече никой не постъпва така. Големите китове бяха в безопасност. *Евъ̀рнес* приличаше на този кит: нещо красиво, извлечено от естествената си стихия, надупчено от копия и харпуни, набодено, приковано, с разкъсана кожа. Уловено, безпомощно. Ужасно изранено.

Еверет се блъсна болезнено в един клон. *Внимавай къде отиваш*. Не беше внимавал, в това бе проблемът. Всеки Скок на Хайзенберг беше пресметнато предположение. Допуск. Но поради някаква причина там, където не трябваше да има гора, се бе появила такава. Как? Защо? Беше начертал скок от точка до точка, от едни координати на Земя 1 до други на свят, където Паноптиконът засече следа от скоков пистолет. Проста сферична геометрия. Проста за него. Единственият начин, по който нещата можеха да са различни. Беше. Ако. Геометрията... на този свят е различна.

– Не – прошепна той.

След което през листата под краката си забеляза, че екипажът се е скупчил около масивен цилиндричен обект, заклещен в чатала на едно дърво. Счупени клони, нацепена дървесина: на Еверет му трябва секунда, за да разпознае онова, което виждаше – совалката на един от витловите двигатели на *Евъ̀рнес*, увиснала неподвижно на сто метра над земята.

Листата обрулиха лицето му и ето че най-после разпозна мускусния, наситен парфюм. Хашиш. Смола. Гората ухаеше като мечтата за купон на всички шестнайсетгодишни.

– Тарбилуу! – изкрещя гласът откъм клоните горе.

Секунда по-късно гората отекна от сцепването, а един клон прониза нашарения червеникав листак и се насочи

право към гърдите на Шарки. Той успя да отстъпи на страни в последния момент. Клонът се заби дълбоко в мекия, уханен горски хумус от листа. Шарки пооправи небрежно периферията на шапката си. Електрическите инструменти пищяха, резачките ревяха някъде горе из короните. Върху нетърпеливия екипаж се сипеха стъргодини и дървени парчета.

– Хванах го!

Щом установиха наземната база, Сен беше изпратена с въже нагоре заедно с моторни резачки, нановлакно за прерязване, железни лостове и смазочен пистолет, за да освободи витлов двигател номер три. Еверет бе поставил под въпрос мъдростта в това, но Макхинлит бързо го сложи на мястото му. Сен беше мъничка, гъвкава и можеше да влиза в малки пространства, където никой възрастен не би успял.

Искаше му се Сен да е при него на земята. Земята между дърветата беше задушна и спарена, но атмосферата си оставаше ледена. Шарки не му проговаряше. Макхинлит пък му бе дал да разбере, че ще измине дълго време – много дълго време, – преди да прости на Еверет за стореното. Капитан Анастейзия излъчваше такава лична засегнатост по въпроса, че Еверет не можеше да понесе дори усилието да я погледне.

– Спускам! – извика Сен, просто глас сред листата.

Макхинлит натисна един бутон върху управлението на китката си. Стенещото скърцане беше толкова високо, че Еверет се изплаши цялото дърво да не падне върху него, всичките му три метра височина. След това закръгленият търбух на витловата совалка раздели листата и клонките. И се появи изцяло, опасана в мрежа от въжета. Сен я беше яхнала като механичен кон.

– Бебчето ми, бедното ми бебче! – Макхинлит прегърна двигателя като приятел. – Какво са ти сторили?

Умните му инструменти започнаха да разтварят панелите по машината. Макхинлит и капитан Анастейзия се

бяха привели над двигателя. Еверет изпитваше физическа болка от вина.

– Мога ли да помогна с нещо...?

Макхинлит и капитан Анастейзия се обърнаха едновременно. Израженията на лицата им го накараха да замръзне на място. Умря, там, тогава, на поляната в чуждоземната дъждовна гора, в свят, който нямаше никакъв смисъл в паралелна вселена. Умря в сърцето си. Той отстъпи.

Никога дотогава не го бяха мразили. Това беше емоция, също толкова силна и чиста, колкото любовта, и не по-малко рядка. Противоположното на начина, по който се изпитва любов, като се изключеше страстта. Искаше да умре.

– Ако позволите, мадам, никога не съм имал добри умения в поправките – извика Шарки. – „По-добра е гощавката от зеле с любов, нежели хранено говедо с омраза“, както ни учат думите Му, но понякога на човек му се иска да имаше поне мъничко охранено говедо. Ще огледам какво предлагат околностите за агресивното месоядно.

– Аз ще... – започна Еверет, но Шарки просто му обърна гръб, извади пушките от кобурите им и напусна пределите на поляната в подвикващите, подсвиркващи, чуруликащи, припяващи горски сенки.

– Сен...

Беше със завързана назад коса и спуснати авиаторски очила. Стиймпънк фънк кралица. Сърцето на Еверет беше разбито още веднъж, когато я погледна, приведена над отворения панел, стройна като хрътка, изпотена, изцапана със смазка, напълно погълната в поправките на нейния кораб, нейния дом. Нейното семейство.

Никога не се бе чувствал по-самотен, дори когато похити Портала на Хайзенберг на Пол Маккейб и отпътува за Земя 3. Там участваше в приключение. Тук оцеляваше. Там разполагаше с план. Тук всичките му планове бяха набучени на клоните на дърветата. И всички го мразеха.

Еверет опита да мисли за хората, които го обичат, за приятелите и семейството си. Замръзна, когато осъзна, че вече не може да си представи лицето на майка си. Виждаше ръцете, дрехите, обувките ѝ, но не и лицето ѝ. Не можеше да си представи и Виктър-Роуз, нито баба Аджит или многобройните си пенджабски лели и чичовци; едва успяваше да си припомни приятели като Райън и Колет. Единственото останало от Колет бяха обувките „Док Мартен“ и косата – и двете шокиращо розови. Само от няколко седмици беше надалеч от тези хора, но между Еверет и обичаните от него стояха толкова много светове и други хора, толкова много страх, вълнения и странности, че все едно ги гледаше през параван от заскрежено стъкло, който му показваше форми и очертания, но никакви подробности. Лицето, което виждаше ясно, бе това на баща си, в онзи миг на двадесет и втория етаж на небостъргача „Тайрон тауър“, когато Шарлът Вилие насочи скоковия пистолет към него. Виждаше го прекалено ясно. Сякаш остротата и яркостта на онзи последен негов поглед размиваше всички останали лица.

Никога не се бе чувствал по-самотен.

Не можеше да спре напирещите сълзи. Бяха простото и естествено нещо, но по-скоро би умрял, отколкото да позволи хората, които работеха по двигателя, да го забележат. Той се обърна и побягна към джунглата.

Реката спря Еверет. Дърветата свършиха рязко и брегът се спусна толкова внезапно и стръмно, че се изпързала надолу между канари и открити корени. Беше позволил на тялото си да го отнесе без каквато и да е съзнателна мисъл. Просто тичаше. Просто прескачаше клони и повалени дървета. Можеше просто да продължи да тича и да тича, докато най-накрая не се изгуби. Тук, на брега на реката, чуваше съвсем слабо звука от електрическите инструменти на ветровиците и работата от повдигащите въжета. Имаше път назад. Винаги имаше път назад.

Над Еверет се извисяваха дървета, по-големи и по-величествени от всяко друго на Земята. Виждаше и небето. Малък водопад между две канари бе изровил вир. Водата му бе дълбока и чиста, прохладна и подканяща. Слънцето и водата докоснаха болката, вината и самотата. Няколко секунди по-късно вече изритваше обувките си и се измъкваше забързано от корабните дрешки. Хвърли се с плисък във вира, отпусна се по гръб. Над гърдите му се надигнаха хладни и дълбоки води. Еверет отдели стъпала от дъното и се задържа изправен с леки движения на ръцете и краката.

Водата го благослови. Беше сам, но не и самотен. Никога дотогава не беше плувал съвсем гол сред природата. Харесваше му чувственото усещане от вода, която докосва всяка част от тялото му. *И преди съм плувал така, осъзна той, преди да се родя, гол, във водите на майка ми.*

Мисълта беше малко стряскаща.

Еверет направи няколко замаха с ръце до място, където слънчевите лъчи прозираха през покрива от червени листа. Слънцето огря лицето му. Той затвори очи. И ги отвори шокирано.

Слънцето.

Нещо не беше наред със слънцето. Все още го огряваше право в лицето. А не би следвало. Трябваше да се е преместило през небето. Но не беше. Стоеше ниско, по-близо до долния край на пролуката сред клоните, но все така го огряваше право в лицето. Слънцето не се движеше в дъга от изток на запад. Движеше се нагоре и надолу.

Изчисленията му. Беше направил изчисления за скок от една сферична планета до друга сферична планета. Геометрията на този свят...

– Няма начин! – извика Еверет, като се надигна бързо от водата. Разни крилати неща полетяха панически нагоре от околните дървета. – Не! Това е лудост.

Но числата вече протичаха в главата му, свързваха се с други числа, с теории и физични закони, обрисоваха

картината на свят, който съответстваше – и това бе единственото обяснение – на наличните факти.

Трябваше да се върне при екипажа. Щяха да го изслушат, когато им разкаже какво е открил за този свят. Трябваше да го изслушат. Той изгази обратно до речния бряг.

Дрехите му. Къде бяха дрехите му? Беше ги оставил на онази скала, сгънати спретнато, притиснати от ботушите му, в случай че вятърът се усили.

Еверет чу шум. Ето там, зад онези корени с размерите на къща. Прошумоляване. Движение... кикот? Еверет скри слабините си в шепи. Водата се оттичаше от него.

– Сен?

Наистина беше кикот.

– Сен! Ти ли ми взе дрешките?

Никакъв отговор. Никакво раздвижване.

– Престани да се занасяш! Трябва да ви кажа нещо важно. Мега.

– Ела да си ги вземеш!

– Сен!

Можеше да го чака цял ден да излезе от водата.

– Добре тогава, щом според теб е толкова смешно... – Еверет излезе на сушата.

Престана да се прикрива с ръце. Иззад коренището се разнесе ентузиазизирано подвикване. Еверет си представи как изглежда от гледната точка на Сен. Изглеждаше добре. Повече от добре; доста добре.

– Помниш ли как те облякох в „Бона дрешки“? – извика Сен. – Е, сега пак аз ще те обличам. – Ръката ѝ просна два чорапа през един стръмен корен. – Ела да си ги вземеш.

– Ще го направя – каза Еверет Синг.

Сен изписка от удоволствие и се разсмя, след което се разнесе звук от газене из растителността. Той си обу чорапите: тежка плетка, дебел горен кант, също като онези, които Сен носеше. Чувстваше се глупаво само по чорапи.

– Хайде де! – извика момичето иззад туфа сребриста тръстика. Размаха към него обувките му, по една във всяка ръка.

– Сен, важно е. Този свят, той е...

– Белегът ти нараства добре – повика Сен малко по-навътре от гората.

Еверет почти напълно беше изключил за белега, който лазерът на неговото човешко копие му бе оставил на хълбока в Битката при Гробищния парк „Абни“. Безгрижният коментар на Сен го накара да си припомни остро болката и унижението. Добре го бяха набили. Щеше да носи знака на своя враг до края на живота си. Еверет имаше недовършена работа с копието-Еверет.

Междувременно Сен окачаше корабните шорти на едно ниско клонче.

– Сен! Престани да се занасяш! – извика той, докато се бореше да обуе крачолите.

– Носиш прекалено много дрехи! – извика Сен от новото си скривалище. – Не е здравословно.

Тя метна тениската му на един бодлив храст. Беше отрязала ръкавите и я беше скъсила. Не можеше да се сравнява с дължината на нейната фланелка, но беше далеч по-късо, отколкото всеки нормален оми от Z_{10} би желал да носи. Тъй като така или иначе беше без горнище, Еверет изтича, за да я вземе.

Нещо се сцели меко под левия му ботуш и глезенът му потъна в мекота, мокрота и лепкавина. Към него се издигна внезапно дъхване на гнило и болест. Еверет погледна надолу. Сърцето му подскочи и едва не повърна от стъписване. Левият му крак бе затънал в ребрата на мухлясал човешки труп. Празните орбити на очите сезираха към него от череп, облечен в дрипи от кожа. От почернялата, разпукана кожа капеха гнусни течности и гниещи органи. Еверет направи опит да изтегли крака си. Разложените неща изджвакаха и го удържаха засмукващо.

– Сен! – изкрещя той. – Сен!

– Не, не, Еверет Синг, ела да си ги вземеш.

– Сен! – Гласът му казваше: *достатъчно шеги*.

Тя дотича, като прескачаше с лекота коренища и паднали клони.

– Какво има, Еверет? О, Боже.

Еверет бе разчел следата точно и правилно. Някой беше заточен на този свят от скоковия пистолет.

Сен протегна и двете си ръце към момчето:

– Хванах те, оми. Тръгни към мен. Хайде, Еверет Синг.

Той улови ръцете ѝ и издърпа крака си от мъртвото нещо. Усещаше противната плът от труп по кожата си. Никога повече нямаше да успее да я отбие. Но не в това беше истинският ужас. Ужасяващият, непоносимият, всепоглъщащият страх се състоеше във въпроса чий е трупът.

– Сен, можеш ли да го огледаш? Дали не е...

Сен веднага разбра.

– Не е той. Чуваш ли? Нали не е той?

Еверет потръпна, докато напрежението го напускаше. Помисли си, че вече може и да повърне. Не защото му се повдигаше от гниещия труп, а защото чувстваше облекчение, след като разбра чий не е трупът. На баща му. Чу Сен да мърмори нещо на палари. Момчето вече говореше езика доста добре, но Сен произнасяше думите толкова ниско и толкова бързо, с толкова диалектни изрази, че нямаше никакъв начин да я разбере.

– Сен, какво има?

– Облечен е като ветровик. Мисля, че го познавам. Мисля, че това е 'Лучайния Ед.

Отначало Еверет не можа да осъзнае името, но след това си припомни. Шарлът Вилие бе повела своите шарпи в сърцето на Хакни Грейт Порт в опит да му отнеме със сила Инфундибулума. Пресрещна я тълпа от вбесени, анархистично настроени ветровици, които не възнамеряваха да допускат полицията на своя територия. Водеше ги нисък, гневен мъж – 'Лучайния Ед. Шарлът Вилие из-

вади пистолет и го накара да изчезне. Това беше първият път, когато Еверет стана свидетел на какво е способен един скоков пистолет. Значи тук го беше запратил пистолетът. И нещо в тази червена, дъждовна гора го бе убило. В тази червена, дъждовна гора, в свят, който не се подчиняваше на законите на нормалната физика, свят, който не се подчиняваше на уместната сферична геометрия.

– Сен, трябва да се върнем обратно при екипажа. Трябва да знаете нещо за този свят. Нещо наистина важно.